

PASQUINS

DE CULTURA CRISTIANA I ROMANA

II.- No anem peixos...

Passejant —és un dir—per determinades catacumbes cristianes, no és estrany trobar a les parets de les excavacions el gravat rudimentari de la silueta d'un peix. De seguida ens ve al cap el fragment d'Evangelí de Mateu (Mt.XIV) que ens parla de la multiplicació dels pans i dels peixos. I és clar, un cop allà baix, a les catacumbes, mai no falta el turista que atribueix a aquest miracle el fet que aquells primers cristians perseguits fessin aquesta mena de dibuixos a la roca. La veritat, però, és que les raons no s'acaben aquí...

També hi ha qui afina més i evoca les paraules de l'apologeta Tertulià referint-se al baptisme:

“Nosaltres, com els peixets, naixem a l'aigua tal com el nostre “*ichthús*”, el Crist...”

Precisament en aquest terme hem de trobar l'explicació final del símbol dibuixat, a tall d'identificació sectària. La primera gran divulgació de la Bíblia es va fer amb la traducció de l'arameu al grec. En aquesta llengua, “peix” es diu “*ichthuós*” que és precisament l'acrònim de “*Iésus Christós théos uiós sóter*” (Jesús Crist, fill de Déu, salvador). La silueta d'un peix, sobretot durant les persecucions dels romans, va esdevenir, doncs, la “contrasenya” de comunicació entre els cristians quan havien d'identificar-se clandestinament.